

[Poul Sørensen.]

Jeg er vel klar over, at vi i udvalget behandlede synspunkter, hvis virkeliggørelse kan føre til en ændring af valglovens grundlag, så tillægsmandaterne bliver overflødiggjort, men her vil jeg gerne spørge den ærede ordfører for socialdemokratiet: er det et principielt standpunkt, som socialdemokratiet nu har taget, eller hvad er grunden til — hvis man må være så fri at spørge — at socialdemokratiet pludselig er vendt om?

Der eksisterer en aftale mellem de tre partier fra 1953. Den var ganske klar, og jeg har også forstået, at i hvert fald det ærede medlem hr. Holger Eriksen klart og tydeligt har tilkendegivet, at således er det, og at han vil respektere denne aftale, men hans parti som sådant ønsker ikke at respektere den i øjeblikket. Selvfølgelig er der ikke noget juridisk bindende ved aftalen. Det er en aftale, som man nu og da træffer dem, når man med tryghed skal kunne arbejde sammen i partier, som måske til daglig ikke har fælles politiske hovedretningslinjer. Jeg ville meget beklage, om den form for aftaler fremtidig faldt bort.

Jeg er blevet meget usikker over for de mundtlige løfter, man får. Dette er ganske vist en aftale, der stammer lige fra 1953, men vi har set for ikke så mange år siden, hvorledes det f. eks. gik med den aftale, man havde om udvalgsformandspladserne. Uden på nogen måde at opfordre til det fra oppositionspartiernes side fik vi lige efter valget en henvendelse fra den højtærede statsminister, som meddelte os, at han over for de to oppositionspartier, venstre og de konservative, ville respektere den gamle aftale om, at partierne, når de stillede forslag, ville få formandspladserne i udvalgene og dermed ledelsen af det arbejde, som de ønskede man skulle forsøge at føre gennem tinget. Det er altså kun få måneder siden, at statsministeren uopfordret henvendte sig til mig om denne sag.

Kort tid efter blev den fraveget, uden at der blev meddelt noget, og vi så, hvorledes socialdemokratiet marcherede ind i et valgsværelse og meddelte, at aftalen var faldet bort, og det ville også gælde i fremtiden. Det er naturligvis juridisk tilladt at gøre det — absolut — men jeg nævner det som en ting, der kan forårsage vanskelig-

heder ved det samarbejde, der så ofte tales om også fra regeringens side. Jeg har gerne villet bringe dette i erindring, nu da vi står over for, at den aftale, som man om spærrereglen havde truffet mellem de 3 partier, ikke respekteres. Vi har altså eksempler fra den nyere tid på, at sådanne aftaler meget hurtigt kan forlades, oven i købet uden at man får meddelelse om det.

Herudover har jeg ikke mange bemærkninger at gøre til det foreliggende lovforslag. Jeg kan sige, at der er enkelte i vort parti, som har en anden mening om spærrereglen end den, jeg på partiets vegne har givet udtryk for, men de vil selv begrunde deres standpunkt.

Det er de små partier, som har arbejdet for den foreslåede ændring. Vi ved, hvor meget det radikale parti har arbejdet for denne ændring. Før i tiden arbejdede den kommunistiske gruppe også meget stærkt herfor, og de vil antagelig føle sig veltilpas ved det, der sker; i alt fald ved vi, at deres efterfølgere her i tinget, socialistisk folkeparti, har samme indstilling, idet de har arbejdet stærkt i udvalget for at få denne ændring gennemført så omgående og hovedkuld, som vi nu er ved at gøre det.

Jeg kan ikke tilbageholde min forundring over, at medens vi ved første behandling af det ærede medlem hr. Aksel Larsen fik at vide, at en spærreregul faktisk var grundlovsstridig, er det ærede medlem nu medforslagsstiller til ændringsforslaget vedrørende spærrereglen, en spærreregul, der efter vor mening er for svag. Det er jo en ret ejendommelig stilling.

Jeg kan altså meddele, at vi er imod, at man forcerer denne sag frem på nuværende tidspunkt, og vi kan ikke medvirke til at gennemføre den i det høje ting.

Baunsgaard: Jeg kan på det radikale venstres vegne meddele, at vi tilslutter os de af flertallene stillede ændringsforslag og vil stemme for dem alle.

Det er klart, at ændringsforslaget om en lempelse af spærrereglen må være det, som her ved anden behandling giver særlig anledning til bemærkninger, og det kan da heller ikke forbavse hverken mig eller formentlig nogen anden, at venstre og de konservative vender sig, som sket er, imod denne lempelse af spærrereglen.